

**Jornada de Pesca Recreativa i Reserves Marines
4 setembre 2009**

**RESERVES MARINES,
PART DE LA SOLUCIÓ, NO DEL PROBLEMA
per Raül Romeva i Rueda
eurodiputat per ICV i membre de la Comissió de Pesca i Afers
Marins del Parlament Europeu)**

INTRODUCCIÓ

En la meua doble condició de membre del Parlament Europeu i submarinista he tingut accés a tota mena d'opinions en relació a les reserves marines: algunes de més favorables, d'altres menys favorables, és clar.

Sovint són pescadors els qui s'oposen a les reserves per què pensen que en contra dels seus interessos, però també alguns pescasub, o fins i tot alguns submarinistes se'm queixaven per què temien que una reserva els limitaria la possibilitat de dur a terme l'activitat que tant els agrada.

El cas és que tots tenen la seva part de raó. Una reserva, per definició, implica limitar els usos d'un espai determinat, en aquest cas marítim.

Tanmateix considero que hem de situar el debat en el punt de partida que li correspon. Tots aquests sectors basen la seva activitat en l'existència d'uns entorns rics en flora i fauna i, per tant, ben tractats i gestionats. En altres paraules, sense peix i amb l'entorn malaurat, cap d'aquests sectors se'n beneficia.

Així doncs, vull ser molt clar: **les reserves són avui per avui, i donada la preocupant situació de molts dels nostres recursos, una necessitat i una urgència.** I no oblidem que la situació d'aquests recursos és preocupant per la gestió que, de manera col·lectiva, hem dut a terme els darrers temps.

Considero que adequadament dissenyades, ben gestionades, socialment acceptades i del tamany pertinent, suposen allò que **l'Enric Sala** anomena **'comptes d'estalvi' on dipositem un capital que no es toca i que es va incrementant amb interessos.** L'alternativa, una costa sense reserves marines, és tenir un compte d'estalvi del qual anem traient diners, però no hi posem res.

La conservació i el desenvolupament econòmic són conceptes que poden casar perfectament, sempre que es facin bé les coses, i es tinguin clares les prioritats. Cada cop mes, la millor, i sovint la única, manera de promoure el desenvolupament econòmic d'una zona costera és aplicant mesures conservacionistes.

Sigui com sigui, voldria fer una aproximació al tema en tres parts:

- **PRIMER: constatar que tenim un problema, i que aquest és immens**

- **SEGON: posar de manifest que les responsabilitats són múltiples i diverses**
- **TERCER: proposar allò que considero que poden ser si més no parts d'una solució global, entre les quals hi ha l'ampliació de les zones protegides.**

1. TENIM UN PROBLEMA INMENS

Estem tots d'acord en què tenim un problema: els recursos marins estan en una situació desastrosa cosa que perjudica al planeta i la humanitat en general, i a alguns sectors socials en particular.

En termes globals, la situació és la següent: per a gairebé la **meitat de la població del planeta (2.600 milions de persones) els aliments d'origen marí suposa la principal font de proteïnes**. Les dades apunten a que l'any 2048 podria ser l'any del col·lapse definitiu. No falta tant. A banda de l'incomensurable desastre ambiental (tota espècie que desapareix suposa un clar suspens a la suposadament superior espècie humana), tenint en compte que avui són prop de **500 milions de persones les que viuen d'aquesta activitat**, estem parlant d'un col·lapse de dimensions planetàries. Així doncs, no és només un problema de manca de responsabilitat ambiental, és també un suïcidi. La necessària resposta, però, comença a casa nostra. És el que vaig intentar posar de manifest amb el meu informe relatiu al Reglament sobre Control de la Pesca que el Parlament Europeu va adoptar fa unes setmanes.

En altres paraules, si no emprenem mesures clares i fermes per capgirar la situació el futur pinta malament, per a tothom. Aquest problema, lògicament, es manifesta de maneres ben diferents segons la zona en la qual ens trobem. A la UE, i en concret a Catalunya, la situació és una, mentre que a la costa tunisiana, o senegalesa, o filipina, és una altra ben diferent. No obstant això, tothom hem d'assumir la nostra quota de responsabilitat, sobretot perquè si alguna cosa tenen clara els peixos, és que el mar no té fronteres.

En el marc de la conferència d'avui em centraré, lògicament, en la situació d'aquí. Malgrat que, com ja he dit, es tracta d'un problema global que es afecta com a planeta i com a humanitat, en termes de sectors socioeconòmics n'hi ha alguns que pateixen (o patiran) més directament que d'altres aquesta degradació del mar.

2. LA RESPONSABILITAT ÉS COL·LECTIVA, MÚLTIPLE, I DIVERSA

Crec que per tal de ser justos hem de partir d'una premissa fonamental: **la responsabilitat en relació a aquesta situació, si bé és col·lectiva, múltiple i diversa, no és igual per a tothom**. És a dir, no es pot comparar l'impacte d'un arrossegador, d'un encerclador o d'un palangre, amb el que pugui causar un pescasub, un curricán, un volantí o una canya des d'un kayak. I encara menys amb el que poden causar els submarinistes o els fotògrafs submarins.

És a dir, Sí, tots som part del problema, fins i tot els submarinistes (ja que una presència massiva de submarinistes en una zona determinada també té un important impacte), però a l'hora d'afrontar mesures de gestió, és evident que no totes les activitats es poden mesurar de la mateixa manera. I aquest és,

lògicament, un dels aspectes que més preocupen a cadascun dels sectors en relació a la promoció de reserves. Mirem-nos-en uns quants.

2.1 És evident que sense peixos els **pesCADORS professionals** no disposen de la matèria primera per fer la seva feina. En altres paraules, la millor manera de defensar els interessos del 'sector' és garantint que seguiran disposant de peix per poder pescar. Així mateix, cal distingir també, dins del sector, **diferents nivells de responsabilitat i actituds. No és el mateix l'impacte de la gran pesca industrial (per exemple els grans encercladors de Tonyina) que el de petites embarcacions, més limitades, i que poden dur a terme una pesca més controlada i sostenible.** I per això cal clarament millorar les actuals mancances en quant a la política de control, un dels aspectes als quals m'he dedicat més darrerament en tant que ponent del Parlament Europeu per a la qüestió. I això no afecta només a aquells que es dediquen a l'extracció, sinó també a aquelles persones que seguidament en fan el.laboració. **De fet, una bona política en aquest sentit permetria primer, lògicament, garantir la sostenibilitat i millor conservació dels estocs de peix dels nostres mars i oceans, i consegüentment, podria suposar un increment dels beneficis nets d'uns 10.000 milions d'euros en 10 anys.** A més a més, aquests beneficis anirien acompanyats, previsiblement, per un augment net de l'ocupació que podria **suposar fins a 4000 llocs de treball en els diferents subsectors.** La part més significativa d'aquesta valoració és que l'increment de la **producció pesquera estimularia la creació de llocs de treball en els sectors i les regions corresponents.**

2.2 El sector de la **pesca recreativa** és també un dels més afectats. En el meu informe sobre control vaig poder constatar l'enorme pes que com a lobby té aquest sector, especialment en alguns països, així com que, en alguns casos (mar del nord i bàltic sobre tot), el volum de captures d'aquest sector és especialment significatiu. Que un pescador recreatiu pesqui un bacallà, o tres, no és en sí mateix significatiu, el problema és quan tens 1 milió de barquetes que fan el mateix. És per això que cal també, col.lectivament, entendre que s'han d'emprendre mesures de pesca responsable. Tanmateix, sóc plenament conscient del debat que hi ha entre el sector recreatiu entre el mediterrani, o el sud, molt més procliu a promoure pràctiques de pesca responsable (inclòs el captura i alliberament) i els països nòrdics i les illes britàniques.

2.3 La **pesca submarina** és també un altre sector directament concernit. Aquí hi ha dos aspectes: **la pràctica individual de la pesca submarina, i els concursos.** En quant als concursos de pesca submarina són habitualment motiu de controvèrsia tant al litoral català com al balear, on se celebren anualment desenes de concursos d'aquesta mena. Ara fa un any el **GOB de Mallorca denunciava un d'aquests concursos**, el que va tenir lloc a Formentor (Mallorca), i ara fa pocs dies saltaven novament les alarmes al litoral català quan es va celebrar un nou concurs a Begur. De fet, alguns Ajuntaments, com el de Palafrugell, **s'han atrevit fins i tot a prohibir-los**, la qual cosa posa de manifest que, tot plegat, no és sinó una qüestió de voluntat política. El debat no és nou, però mereix una atenció que fins ara no se li ha atorgat. D'entrada, ho reconec, en tant que submarinista i amant de capbussar-me per gaudir del fons marí, se'm fa difícil entendre quin plaer pot comportar la caça per la caça, matar per matar, ja sigui un senglar o un mero (anfós). Coincideixo per tant amb l'opinió expressada per **Biel Perelló** així com amb l'article que el GOB de Mallorca ha fet en relació als concursos de pesca submarina, i és que trobo

que, per una banda, malgrat no compartir l'afició toca mostrar un total respecte pels esportistes, per la pràctica d'aquesta activitat d'una forma recreativa, on es respecti la normativa vigent de talles mínimes, d'àrees de reserva, de quotes i de no comercialització de la captura, però al mateix temps, per altra banda, considero fonamental expressar, tal i com fa el GOB, que *no és ètic celebrar campionats de matar peixos (guanya qui mata més peix) quan els nostres recursos, que són públics, de tots els ciutadans, no es troben en bon estat. Aquestes competicions són ara per ara penyores del passat, sense cap sentit en una societat moderna que vetlla i inverteix diners per la conservació del seu patrimoni natural. Cal subratllar a més a més que a part del propi impacte de cada competició, és l'entrenament diari d'uns esportistes que estan dirigits per les seves federacions a perfeccionar, a incrementar dia a dia la seva capacitat extractiva, la que pot resultar més perjudicial per als recursos marins. Un entrenament diari, dirigit a la competició, que dista del concepte recreatiu i de lleure que hauria de ser la pesca submarina.*

2.4 Un altre activitat socioeconòmica afectada és, com no, **el submarinisme**. La qual, vull ser molt clar, m'afecta directament ja que en sóc practicant. És ben simple, un dels atractius que té equipar-se i baixar a fer passeigs submarins és precisament l'existència de fauna i flora especial. I és preocupant constatar el deteriorament de determinats espais.

2.5 Finalment, i encara que no és el tema d'avui, crec que és important també mencionar el paper que poden jugar els **consumidors i consumidores**, tant en quant a fer més gran el problema, com en quant a formar part també de la solució. Un consum responsable, i exigent, comportarà necessàriament un comportament més responsable de part dels qui directament es dediquen a la captura. Per posar un exemple, són freqüents les denúncies que arriben de bars, restaurants que adquireixen peces capturades de manera il.legal.

A tots aquests sectors els, ens, interessa mantenir i recuperar espais, biodiversitat i biomassa. A tots ens interessa que els peixos arribin a créixer i reproduir-se en les mides i quantitats màximes.

I a l'inrevés, la depauperada situació actual només comporta tensions entre aquests sectors que no beneficien ningú.

3. LA SOLUCIÓ PASSA PER AMPLIAR LA XARXA DE ZONES PROTEGIDES

Donat que el tema que ens ocupa/preocupa en aquesta jornada són **les reserves**, em centraré en aquestes, però considerant-les com **una part més, un element més de la solució, o més ben dit, de la teràpia, i sense oblidar que hi ha d'altres mesures que també són importants: control, combatre la pesca IUU (il.legal, no reglamentada i no documentada), persecució infractors, reducció de flotes, canvis actitud consumidors, fer front al canvi climàtic, aturar els abocaments, reduir el nombre de deixalles, canvis en el transport marítim, mesures de control sobreexplotació costanera, entre moltes d'altres**. Avui parlem de reserves, però, insisteixo, hi ha moltes altres mesures que TAMBÉ són importants, necessàries, i urgents.

No obstant, una d'aquestes mesures és la creació / ampliació de zones protegides.

Comencem pel principi: cada vegada que es proposa protegir nous espais apareixen veus, més o menys informades, més o menys legitimades, que reaccionen a la contra argumentant que ja hi ha massa protecció. Vegem-ho:

3.1 Comencem per la situació a Europa:

Ara fa uns mesos vaig presentar una **pregunta a la Comissió interessant-me per la situació de les Zones Marines protegides** a escala europea i pels plans que tant la Comissió com els diferents Estats Membres tenien al respecte. En concret, recordava que els Estats membres disposen fins finals d'any per presentar el llistat de Zones Marines protegides (ZMP) d'acord amb la Directiva Habitat (92/43/CEE1) i m'interessava per les superfícies i zones específiques ja determinades, així com per la valoració que en feia la Comissió de tot el procés. La pregunta és la següent:

Asunto: Zonas marinas protegidas (ZMP)

Los Estados miembros tienen la obligación de crear, para 2008, una serie de zonas marinas protegidas (ZMP) con arreglo a la Directiva sobre hábitats (92/43/CEE⁽¹⁾).

¿Puede indicar la Comisión qué superficie ha declarado cada Estado miembro hasta el momento como ZMP, indicando los kilómetros cuadrados y el porcentaje que representa de su ZEE?

¿Puede indicar qué superficie se encuentra en vías de declaración como ZMP por cada Estado miembro, proceso que finalizará en los próximos dos años (indicando asimismo los kilómetros cuadrados y el porcentaje)?

¿Entiende la Comisión que los Estados miembros están haciendo suficientes progresos en el establecimiento de sus ZMP? ¿Se están reservando suficientes áreas?

Se ha creado una lista de tipos de hábitats marinos existentes para los distintos Estados miembros. En opinión de la Comisión, ¿son las áreas que están creando los Estados miembros suficientemente representativas de los distintos tipos de hábitats en sus aguas?

A fin de que sea significativa desde el punto de vista medioambiental, cada ZMP debe tener un tamaño determinado para ofrecer suficiente espacio para el funcionamiento de los procesos ecológicos, la conservación de la diversidad biótica, etc. En opinión de la Comisión, ¿son estas ZMP suficientemente grandes o más bien están creando los Estados miembros demasiadas zonas pequeñas que no cumplirán realmente fines de conservación?

(1) DO L 206 de 22.7.1992, p. 7.

En la resposta queda clar que el gran dèficit d'informació que avui com avui tenim en relació a la situació (tot i que si podem comptar amb algunes dades agregades que ens poden il.lustrar), però també queda clar la enorme importància **d'incrementar les zones protegides, no només numèricament sino també en quant al tamany que aquestes han de tenir:**

E-3587/08ES Respuesta del Sr. Dimas en nombre de la Comisión (10.9.2008)

Las zonas marinas protegidas por la legislación ambiental comunitaria incluyen los espacios marinos Natura 2000 (es decir, los lugares de importancia comunitaria identificados en la Directiva sobre hábitats (1) y las zonas de protección especial clasificadas en la Directiva sobre aves (2). El cuadro anejo recoge la zona marina abarcada por los espacios Natura 2000 presentada a la Comisión por los Estados ribereños hasta la fecha; dicho cuadro se enviará directamente a Su Señoría y a la Secretaría del Parlamento. Esta zona marina abarca las aguas costeras e interiores, así como las aguas de la zona económica exclusiva; los datos actualmente disponibles no permiten calcular esta zona como porcentaje de la zona económica exclusiva de los Estados miembros. Además, no se dispone de datos exhaustivos sobre la superficie de las zonas marinas que los Estados miembros se proponen designar.

La Comisión considera muy prioritaria la realización de la red Natura 2000 en el medio ambiente marino, especialmente las zonas de mar adentro, ya que a éstas corresponden la mayoría de las deficiencias. A fin de facilitar este proceso, la Comisión ha cursado unas directrices (que pueden consultarse en la siguiente dirección: http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/marine/index_en.htm) y ha acordado con los Estados miembros un calendario que incluye la presentación, a más tardar en el año 2008, de propuestas importantes de lugares, que deberán ser evaluadas posteriormente a escala comunitaria, mientras que, por otro lado, las investigaciones y los estudios en curso darán lugar a propuestas complementarias después de 2008, en caso necesario. La Comisión está examinando periódicamente los progresos registrados por los Estados miembros y ha instado a éstos a que intensifiquen sus esfuerzos para designar las zonas en cuestión, de modo que se cumpla el calendario acordado. La evaluación de los lugares marinos propuestos a escala comunitaria, que, según las previsiones, debe iniciarse a finales de 2008, permitirá identificar las deficiencias y, en particular, determinar si los tipos de hábitat marino presentes en las aguas de los distintos Estados miembros están suficientemente representados en su lista nacional de lugares propuestos. **Los Estados miembros determinan el tamaño y los límites de los lugares; dichos tamaño y límites deben fijarse de modo que constituyan la base necesaria para la adecuada protección de los elementos cuya conservación es de interés.**

Annex to reply to written question E-3587/08

Surface area of marine Natura 2000 sites designated by the Member States. Calculations are based on data provided by the Member States until December 2007 and have excluded overlaps between SCIs and SPAs.

Member State	Natura 2000 marine area (km ²)
Belgium	429
Bulgaria	121
Cyprus	51
Denmark	12850
Estonia	6622
Finland	6839
France	6995
Germany	23380

<i>Greece</i>	6356
<i>Ireland</i>	3176
<i>Italy</i>	4463
<i>Latvia</i>	561
<i>Lithuania</i>	897
<i>Malta</i>	11
<i>Netherlands</i>	5445
<i>Poland</i>	7254
<i>Portugal</i>	1416
<i>Romania</i>	1351
<i>Spain</i>	7892
<i>Sweden</i>	6255
<i>Slovenia</i>	2
<i>UK</i>	13321

Notes:

1) *Directiva 92/43/CEE del Consejo, de 21 de mayo de 1992, relativa a la conservación de los hábitats naturales y de la fauna y flora silvestres , DO L 206 de 22.7.1992.*

2) *Directiva 79/409/CEE del Consejo, de 2 de abril de 1979, relativa a la conservación de las aves silvestres, DO L 103 de 25.4.1979.*

La qüestió, però, no és tant els kilòmetres quadrats de reserva existents, sinó el percentatge de protecció que això suposa. Segons nombroses persones del món de la ciència, ONG i algunes institucions, **caldria com a mínim que la xarxa de Reserves Marines abastés fins un 40% de les aigües del Mediterrani i que englobi diversos ecosistemes.** Greenpeace és una d'aquestes ONG (veure, per exemple *La propuesta de Greenpeace* i en concret els 32 punt que proposen en el següent mapa). La situació, efectivament, és greu. **Les àrees marines totalment protegides no arriben ni a l'1% del Mar Mediterrani.**

3.2 A diferents graus del problema, diferents fórmules.

Un dels aspectes que cal tenir en compte a l'hora de parlar de protecció és l'existència de diferents necessitats i circumstàncies, així com la diversitat de figures de protecció.

Alguns exemples:

Àrees o reserves marines Protegides: Les reserves o àrees marines marines protegides són zones en las quals no es permet cap ús de caràcter extractiu, ni pesquer ni miner, ni tampoc el vessament d'agües residuals. Això fa que, en conseqüència, esdevingui zones idònes per a la recuperació de les espècies animals i vegetals sovint deteriorades. En el seu interior hi pot haver zones integrals on estiguin permeses les activitats humanes, per exemple àrees que serveixin com a referència científica o zones on hi hagi hàbitats o espècies particularment sensibles.

Algunes d'aquestes àrees dins de la zona costanera es poden obrir a l'activitat pesquera artesanal i no destructiva, sempre que siguin activitats sostenibles, dins d'uns límits ecològics, i la decisió hagi estat presa amb la participació de les comunitats locals afectades.

Clarament, les Reserves Marines suposen un instrument fonamental de cara a la conservació i grans beneficis per a la pesca a llarg termini, ja que dins d'aquestes zones els peixos poden viure-hi més temps i créixer més. I tal i com ens recorden, per a moltes espècies marines, el tamany sí que és important: de fet, hi ha femelles que si se les permet créixer fins a quatre vegades mes, poden arribar a posar fins a vuit vegades més ous. Aquests ous, a més a més, són de millor qualitat. Per altra banda, tampoc hi ha cap dubte sobre els enormes beneficis que suposen aquestes zones de cara a la ciència, ja que permet fer un seguiment de les espècies i dels seus hàbitats, cosa essencial per a obtenir dades que puguin ser usades en futures polítiques de conservació i gestió.

La responsabilitat de crear aquestes Reserves correspon als Estats de les aigües costaneres corresponents, però les aigües internacionals poden i han de fer front a responsabilitats de manera col·lectiva dins del context del Consell general de Pesca per al Mediterrani i la Convenció per a la Llei del Mar de Nacions Unides (UNCLOS, segons sigles en anglès).

L'octubre de 2009 sabíem de la **petició de Depana per tal que l'Estat declari la Punta de la Móra Àrea Marina Protegida** (veure lloc web DEPANA). El mateix mes, la Ministra **Elena Espinosa**, responsable de Medi Ambient i Medi Rural i Marítim, que **'El Cap de Creus será Àrea Marina Protegida'**.

Per algú qui, com jo, és un convençut entusiasta i ferm defensor de la figura de les **Àrees Marines Protegides** (nova figura de protecció legal creada arran de la Llei del patrimoni natural de la biodiversitat, aprovada el 2007 pel govern espanyol) aquesta mena de notícies són excel·lents. Val a dir, però, que en un i altre cas es tracta de consolidar projectes que fa anys venen duent-se a terme en la seva vessant proteccionista així com social.

En efecte, han estat necessaris llarg i complexos treballs per tal de conèixer la riquesa biològica de la zona, així com imprescindibles processos de participació per comptar amb la complicitat i el consens del territori. Així doncs, espero i confio en què les dues iniciatives prosperin i es concretin, de la mateixa manera que confio en què serviran d'exemple a d'altres zones del litoral català i, per què no, europeu.

Però al mateix temps hem tingut coneixement enguany de la delicada situació de la **Masia Blanca**, una de les deu reserves marines protegides per l'Estat, i la única a Catalunya, amenaçada per l'ampliació del port de Comaruga.

Reserves d'interès pesquer: Dos exemples que he pogut seguir atentament posen de manifest la necessitat de fer importants millores en la definició i la gestió d'aquesta figura a Catalunya. Un és el cas de **Ses Negres**, a Begur, reserva que he pogut visitar per dalt i per baix, i del qual em preocupa el fet que la manca de senyalització i de control faci que, de fet, no hi hagi cap garantia que aquesta reserva estigui complint la funció per la qual va ser creada. L'altre cas és el de **Les Formigues**, en el qual sembla que finalment hi ha hagut un acord entre les administracions que, tanmateix, no ha estat gens senzill d'aconseguir. Em consta la implicació de diversos sectors, però també les absències notables en el debat. Considero que, en aquest cas, l'administració catalana hauria pogut/hagut de jugar un paper molt més actiu, i potser encara som a temps de buscar fórmules que permetin ampliar i fer més eficient la gestió d'aquest espai.

3.3 Cal un enfocament multidisciplinar/multidepartamental.

Una cosa és la gestió dels recursos marins i una altra cosa és la gestió de la pesca. Són dos aspectes que certament estan relacionats, cert, però crec que comença a ser hora que entenguem els afers marins com alguna cosa més que un tema de pesca.

L'activitat pesquera és una activitat extractiva. Els recursos estan allà, i són de tothom, o més ben dit, no són de ningú. Tal i com hem dit abans, hi ha molts sectors implicats en la gestió/conservació/interès marí.

Així doncs, crec que quan afrontem aquesta mena de debats hem de tenir una aproximació molt més global, més àmplia, i més multidisciplinària (que en termes administratius vol dir multidepartamental), que tingui en compte a pesca, lògicament, però també a medi ambient, esports, turisme, consum, etc...

Per altra banda, el mar no té fronteres. És necessari per tant entendre que, de vegades, la cogestió és necessària, i implica que diverses administracions, de vegades de diferents països, han de trobar els mecanismes de cooperar per tal de maximitzar el benefici i l'eficiència en la gestió.

CONCLUSIÓ I PROPOSTA FINAL: per una Grenelle de la mer catalana.

Un dels problemes, de fet el més significatiu, que solen tenir sempre els assumptes ambientals i de conservació són els conflictes d'interessos.

Considero del tot evident que per tal que una mesura tan complexa i sensible com una reserva (o equivalent) marina funcioni cal que compti amb la implicació i compromís de totes les parts afectades. És obvi que alguns sectors se'n veuran més afectats que d'altres, però també ho hauria de ser que el benefici col·lectiu ha de primar sobre alguns interessos particulars. Així mateix, un pla d'usos coherent ha de tenir en compte, necessàriament, l'impacte que suposa sobre el medi diferents activitats.

Així doncs, al mateix temps que considero que difícilment **funcionará una proposta imposada** (i més quan no s'hagi destinen les mesures de control que convindria), també defenso que les administracions assumeixin un paper proactiu molt més gran del que han tingut fins ara, i que al mateix temps assumeixin també la seva responsabilitat en quant a garantir l'adequat i correcte compliment de les normatives. Per a qui està fent un esforç de contenció, ja sigui submarinista, pescasub, o pescador professional, és molt més portable assumir certes limitacions quan constata que aquestes estan clares i que tothom les respecta.

En altres paraules, una de les prioritats de la reforma actualment en curs en quant a control de l'activitat pesquera a escala europea és **promoure la CULTURA del COMPLIMENT de les NORMES.**

A França ja s'han activat, i de valent. Acaben de concloure un exercici ciutadà i democràtic extraordinari: Le Grenelle de la Mer. Després de setmanes de debats i consultes a tots nivells, inclòs internet, en què ha participat tota mena de gent amb interessos i passions ben diferents, han establert un catàleg de 138 mesures urgents, entre les quals hi ha l'establiment d'una **xarxa marina que vinculi els diferents estuaris, l'ampliació de les àrees marines protegides (el 10% de la Zona Econòmica Exclusiva, ZEE, el 2012, per arribar fins el 20% el 2020), la inclusió de la tonyina vermella i del tauró mako a la**

llista d'espècies protegides de CITES, ...

Mentre a nombrosos països el mar és un tema recurrent i central en les campanyes electorals i en el llistat de prioritats polítiques, socials i mediàtiques, a **Catalunya, malgrat els 700 kilòmetres de costa**, és un tema sovint massa absent del debat polític i social.

Comptem amb excel·lents professionals en tots els àmbits relacionats amb la mar (ciència, periodisme, cinema, esport, nàutica i navegació, submarinisme, pesca, literatura, art...), i amb magnífics programes de televisió com, per exemple, Thalassa.

Així doncs, si som conscients del problema, si tenim la matèria prima, si veiem que a d'altres països, com a França, ja s'hi han posat, si constatem, com ho fem, que el rellotge biològic corre de pressa, i que quan vulguem despertar potser ja serà massa tard, no és hora ja de posar-nos a la feina i sumar-nos a la gran xarxa mundial que està reaccionant en favor de defensar més i millor aquest Planeta Blau en el qual vivim? Jo crec que sí.

És el moment, per tant, d'impulsar una Grenelle de la mer a la catalana, i per què no, contribuir a impulsar-ne una de mundial.

Roses, 4 de setembre de 2009